

בית דין אזרוי לעבודה בבאר-שבע - בשבתו באילת

סע''ש 23983-05-12

12 יוני 2014

1
2
3
4

לפני: כבוד השופט יוסף יוספי
נציגת ציבור (עוובדים) הגב' אורטל חי
נציג ציבור (מעובדים) מר דניאל שגיא

5

התובעים

1. לירון לוי (ת.ז.- 034096479)
2. צבי שרגא זריהן (ת.ז.- 032084303)
- ע"י ב"כ: עוז'ד לימור להב

הנתבעים

1. ירון פורת (ת.ז.- 2037788106)
2. יובל פורת (ת.ז.- 30078082)
- ע"י ב"כ: עוז'ד מיכל נצר

6

פסק דין

7

8. עניין לנו בתביעה לתשלום פיצויים בסך של 150,000 ש"ח בגין עוולת לשון הרע עקב פרסום
9. בראשת ה"פיזיובוק". עוד ביקשו התובעים, שהנתבעים ישרו את כל הפרטומים והתגבות
10. בראשת ה"פיזיובוק", ופרסמו התנצלותם. בנוסף, ביקשו התובעים שבית הדין יאסר על
11. הנתבעים באופן קבוע לפרסום פרטום שיש בו כדי לפגוע בתובעים באופן פומבי.

12

13. התובעים הינם המנהלים והבעליים של מספраה באילת הידועה בשם "צנורה", וכן בעלי
14. מנויות בחברת "ריברו גרופ בע"מ", אשר הפעילה מועדון לילה בשם "ריברו" בעיר אילת.
15. הנתבעים הינם אחים אשר עבדו במועדון הלילה. לטענתה של הנתבעה, נותר חוב כלפים בגין
16. שכר עבודה, עת עבדו במועדון כיחס"נים; ביחס ל- 6 ימי עבודה עבור הנתבע - 2 בגין
17. הוגשה התביעה על סך של 14,574 ש"ח הכוללת דמי הלנה, וב בגין תקופה של 4 חודשים בויחס
18. לנתבע 1, בגין הוגשה התביעה בסך של 49,022 ש"ח הכוללת דמי הלנה.
19. יצוין כי שתי התביעהות דלעיל הוגשו לאחר הגשת התביעה דין. עוד יצוין, כי ישנה מחלוקת
20. בין הצדדים אם התובעים הם אלה שצרכיהם לשלם לנתבעים את החוב הנטען.

21

טענות התובעים

22

23. לטענת התובעים, ביום 6.5.12 פירסם הנתבע 2 בדף הפיזיובוק שלו, המונה מעל 1,000
24. חברים, "פוסט" אשר קורא להכרמת מספרת "צנורה". 20 חברים של הנתבע 2 שיתפו את
25. חברים והתקבלו כ-17 תגבות. ביום 7.5.12 פורסם פост זה בדף הפיזיובוק של הנתבע 1,
26. המונה 4,850 חברים. בדף הפיזיובוק של הנתבע 1 כינה הוא את התובעים "צמד נוכלים",
27.

בית דין אזרוי לעובדה בבאר-שבע - בשבתו באילת

סע''ש 23983-05-12

12 יוני 2014

1   "סמרטוטי ריצפה", וכן ביקש כי "כל מי שמסתפר שם יוכל ויידע איפה הוא משאיר את
2   הכסף שלו ויותר חמור מזה באיזה ידיים הוא שם את ראשו".
3   בנוסף, הנتابע 2 פתח קבוצה בפייסבוק שכותרתה: "להחורים את מספרת צנורה", ובה
4   חברים כ-3,038 חברים. במסגרת קבוצה זו קרא הנتابע 2 להחרים את מספרת "צנורה",
5   ושני הנتابעים הסבירו חזרו והסבירו באורח מפורט מדוע על הציבור להידיר רגלו מספרה
6   זו. בעקבות הפרסומים הפוגעניים נרשמו לא מעט תשובות המשיכו את התובעים באופן
7   אישי וכן את המספירה, וזאת על לא עול בכם.
8   בעקבות אותם פרסומים פוגעניים, הוצפו התובעים בטלפוןם מלוקחות, אשר ביקשו לברר
9   את הסיבה לפרסומים.
10   הכנויים בהם כונו התובעים, יחד עם הקראיה להחרמה, מהווים לשון הרע המזוכה אותם
11   בסכום התביעה אף ללא הוכחת נזק.
12

13   פרסומי הנتابעים באו בשל טענותם כי לא שולם להם שכר עבודה בעת שעבדו במועדון
14   ה"ריברו". הנتابעים לא הוכיחו, אף לא בראשית ראייה, כי התקיימו ביניהם בין התובעים
15   יחסי עבודה, לא במועדון ה"ריברו" ולא במספרת צנורה, ומכאן שלא עומדת להם טענה
16   אמת **בפרסום**.

17   בעת פרסום הדברים לא עמדה כל תביעה לשכר עבודה בבית הדין לעובדה.
18   הנتابעים הודיעו כי לא עבדו מעולם במספרת צנורה. יחסי עבודה התקיימו בין הנتابעים
19   לחברה שהפעילה את המועדון, שהינה אישיות משפטית פרדט, ולא עם התובעים.
20   לא עלתה כל טענה המצדיקה הרמת מסך.

21   התביעות לשכר עבודה הוגשו על ידי הנتابעים לאחר הגשת התביעה דין.
22   דוקא עדותו של העד מטעם הנتابעים תומכת בטענות התובעים, לפיהן הנتابעים לא
23   הועסקו על ידם.

24   הנتابע 1 הודה כי היה שותף במועדון, אולם בשל היותו בהליך قضית רגול לא רשם
25   כשותף בפועל. מעודתו עולה כי מי שהעסיק את הנتابע 2 היה מר גיא מונסנוו, ששימש
26   כקבלן מטעם חברת "ריברו".

27   הכנויים "צמד נוכלים" ו-"סמרטוטי ריצפה" הם בבחינת אמירות קשות ופוגניות,
28   שמטרתן לפגוע בשם הטוב של התובעים ולבזותם בעיניו הציבור, ויש בהן משום לשון
29   הרע.

30   הגנת תום הלב לא עומדת לנتابעים, וזאת כפי שעולה מהתנהגות הנتابעים, שרק לאחר 7
31   ימים ממתן צו בית משפטesi היו את הדין הפוגعني.

32   במסגרת הדיונים שהתקיימו ביחס לצו, התנו הנتابעים את הסרת הדין בכך שה התביעה דין
33   תימחק על ידי התובעים.

34   לשיכום טענו התובעים, כי לנتابעים לא עומדת הגנת תום הלב, פרסומיים חורגים מתחום
35   הסביר, ולפיכך עליהם לפצות את התובעים בגין פרסומייהם המהווים לשון הרע.

בית דין אזרוי לעובדה בבאר-שבע - בשבתו באילת

סע''ש 23983-05-12

12 יוני 2014

1

2

3

4

טענות הנتابעים

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

לטענת הנتابעים, הפרטומים עוסקים בהבעת מחראה שליהם נגד התובעים ונגד המספרה שבבועלותם, בשל פגעה שביצעו התובעים בזכויות הנtabע 2 כשבعد בשירותם במיעודן ה"ריברו". בדין שהתקיים ביום 30.6.13 בחרו התובעים לוטר על חיקירתו הנגדית של נtabע 2 לפיכך, מותבקש בית הדין לקבל את גירסתו העובדתית של נtabע 2 במלואה. בנוסף, התובע 1 נמנע לחלוטן מלהגיש תצהיר עדות ראשית מטעמו, וכלל לא הגיע לדין הוכחחות בתיק אשר התקיים ביום 30.6.13, لكن יש לדוחות את תביעתו. התובעים לא פירטו מהן המיללים המהווים לעונתם "לשון הרע". מגםת הפסיכיה היא לא להגידר קללות וגידופים כלשון הרע. הדברים נכונים פי כמה, במרקחה בו מדובר בתגבות שפורסמו בפייסבוק, רשות חברתיות אשר התכנים בה הם קלילים, צעקניים, מתריסים ומוגזמים, ואינם מובנים על ידי האנשים הסביר כפוגעניים. הפרטומים נעשו על רקע של רוגזו וכעס שהצטברו אצל הנتابעים בעקבות רמיית זכויותיו של נtabע 2, ולאחר שהතובעים סירבו לשלם לו את שכר עבודתו, ואף דאגו שייעצר במעצר שווה לעני כל. הפרטומים חוסים תחת הגנת "אמת דברתי", ויש בהם גם אינטראס ציבורי. הנتابעים הבינו את מחאותם בדרך היחידה שהיא מוכרת להם, באמצעות הפיסבוק. לשיקום, טענו הנتابעים כי התובעים לא הוכיחו כי נזק בעקבות הפרטומים.

דין והברעה

24

חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה- 1965 (להלן: "החוק") קובל בהאי לישנא:

25

"לשון הרע מהי"

26

1. לשון הרע היא דבר שפרטומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעני הדריות או לעשותו מטריה לשנהה, לבוז או ללעוג;

מצדים;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיחסים לו;

(3) לפניו באדם בנסיבות, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסק,

במשלח ידו או במקומו;

(4) לבזות אדם בשל גזע, מוצא, דת, מקום מגוריו, גילו, מגוון,

ונטייתו המינית או מוגבלותו;

...

בית דין אזרוי לעובדה בבאר-שבע - בשבתו באילת

סע''ש 23983-05-12

12 יוני 2014

1 מושום מהו
2 2. (א) מושום, לעניין לשון הרע - בין בעלפה ובכתב או בדפוס, לרבות צייר, דמות,
3 תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.
4 (ב) דו阿森 כמפורט לשון הרע, בלי למעט מדרבי מושום אחרות:
5 (1) אם הייתה מיועדת לאדם זולת הנפצע והגיעה לאחיו אדם או לאדם אחד
6 זולת הנפצע;
7 (2) אם הייתה בכתב והכתב עשויה היה, לפי הנטיות להגיעה לאדם זולת הנפצע.
8 דברי הבעת לשון הרע
9 אין נפקה מינה אם לשון הרע הובעה במישרין ובלתי מושם, או אם היא והתייחסותה
10 לאדם הטוען שנפצעה מושם מושם או מושם חיצונית, או מוקצתן מזה
11 ומוקצתן מזה.
12 ...
13
14
15 לשון הרע עולה אזרחות
16 7. מושום לשון הרע לאדם או יותר זולת הנפצע תהא עולה אזרחות, ובכפוף להוראות
17 חוק זה יחולו עליה הוראות הסעיפים (2) עד 15, 58, 61 עד 63-1-61 עד 68 לפיקודת
18 הניקים האזרחיים, 1944.
19
20
21 פיצוי ללא הוכחת נזק
22 7א. (א) הורשע אדם בעבירה לפי חוק זה, רשיי בית המשפט לחייבו לשולם לנפצע פיצוי
23 שלא עלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק, חיוב בפיצוי לפי סעיף קטן
24 זה, הוא בפסק דין של אותו בית משפט, שנינן בתובנה אזרוחית של הזקן גנד
25 החייב בו.
26 (ב) במשפט בשל עולה אזרוחית למי חוק זה, רשיי בית המשפט לחייב את הנפטר
27 לשולם לנפצע פיצוי שלא עלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.
28 (ג) במשפט בשל עולה אזרוחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע מושם בכוונה
29 לפוגע, רשיי בית המשפט לחייב את הנפטר לשולם לנפצע, פיצוי שלא עלה על כפל
30 הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק.
31 (ד) לא יכול אדם פיצוי ללא הוכחת נזק, לפי סעיף זה, בשל אותה לשון הרע, יותר
32 מפעם אחת.
33 (ה) הסכומים האמורים בסעיף זה יעדכנו ב-16 בכל חדש, בהתאם לשיעור עליית
34 המדי החדש לעומת המדי הבסיסי; לעניין סעיף קטן זה –
35 "מדי" – מדי המחייבים לצדק שມפרסמת הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה;
36 "הмеди החדש" – מדי החדש שקדם לחודש העדכון;
37 "הмеди הבסיסי" – מדי חדש ספטמבר 1998.
38 ...
39
40 41 פוק ג': מושומים מוחוריים; הגנות והקלות
42 ...
43
44 הגנת אמת המושום
45 14. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה
46 אמת והוא בפרסום עניין ציבורי, הגנה זו לא תישלл בשל כך בלבד שלא הוכח אמתותו של
47 פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש.
48
49

בית דין אזרוי לעובדה בבאר-שבע - בשבתו באילת

סע''ש 23983-05-12

12 יוני 2014

- 1 הגנת תום לב
2
3 15. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טيبة אם הנאשם או הנאשם
4 עשה את הפרסום בתום לב באחת הנسبות הללו:
5 (1) הוא לא יודע ולא היה חייב לדעת על קיומם הנפצע, או על הנسبות שמהן
6 מסתמעת לשין הרע או התיחסותה לנפגע כאמור בסעיף 3;
7 (2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה
8 חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פדרום;
9 (3) הפרסום נעשה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנאשם או הנאשם, של
10 האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שהוא אדם מעוניין בו עניין אישי כשר;
11 ...
12
13 נטל ההוכחה
14 16. (א) הוכחה הנאשם או הנאשם שעשה את הפרסום באחת הנسبות האמורות בסעיף
15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותו נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום
16 בתום לב.
17 (ב) חזקה על הענש או הנאשם שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים
18 בפרסום אחת מלאה:
19 (1) הדבר שפורסם לא היה אמיתי והוא לא האמין באמיותו;
20 (2) הדבר שפורסם לא היה אמיתי והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים
21 להיווכח אם אמיתי הוא אם לא;
22 (3) הוא נקבע על ידי הפרסום לפגוע במידה נדירה משתייה סבירה להגנת
23 הערכיים המונגים על-ידי סעיף 15.
24 ...
25 19. בפועל לגורור את הדיון או לפסק פיצויים רשייא בית המשפט להתחשב לטובת הנאשם
26 או הנאשםם באהלה:
27 (1) לשון הרע לא הייתה אלא חוזה על מה שכבר נאמר, והוא נקב את המקוד
28 שעליו הסתמן;
29 (2) הוא היה משוכנע באמיותה של לשון הרע;
30 (3) הוא לא נקבע לנפגע;
31 (4) הוא התנצל בשל הפרסום, תיקון או הבהיר מהו לשון הרע או
32 נקט צעדים להפסקת מפייתו או הפסיק של עותק הפרסום המככל את לשון
33 הרע, וב└בד שההתנצלות, תיקון או הבהיר מהו פודסמו במקום, במידה ובודך
34 שהן פודסמה לשון הרע, ולא היו מסויינים".
35
36 6. מטעם התובעים העיד התובע, אשר נחקרו על תצהירו. מנגד העידו הנאשם ועד מטעם
37 בשם נאור רוח, אשר נחקרו על האמור בתצהיריהם, למעט נתבע 2, אשר לא נחקר חקירה
38 נגדית.
39 יזכיר, כי התובע 1 לא הגיע תצהיר מטעמו וממי לא העיד בפני בית הדין, ולכך נתיחס
40 בהמשך.
41
42 7. הילoco של פסק דיןנו יהיה כדלקמן; ראשית נבדוק האם הפרסומים שפירסמו הנאשם
43 כנגד התובעים מהווים לשון הרע, ולאחר מכן נבדוק האם הם חולשים תחת אחת ההגנות
44 שבוחרק.

בית דין אזורי לעובדה בבאר-שבע - בשבתו באילת

סע''ש 23983-05-12

12 יוני 2014

- 1 נקדים אחריות לראשת, ונציין כי בנסיבות העניין יש לראות בפרסומי הנتابעים לשון הרע,
2 אשר לביה לא מתקינות ההגנות המפורחות בחוק, ולהלן נפרט את הנימוקים לכך.
3
- 4 מן הראיות שהובאו עליה, כי הפרסומים הבאים שוכתו נגד התובעים הינם בבחינת לשון
5 הרע: "**צמד נוכלים**", "**סמרטוטי רצפה**", השמצת התובעים, הטלת דופי בתובעים בספרים,
6 והקריאה להחרמת המספירה שבבعلותם.
7 עוד הוכח, כי נתבע 2 פירנס בעמוד הפיסבוק שלו ביום 12/5/6 **כי יש להחרים את**
8 **המספרה שבבועלות התובעים**, וזאת בתגובה למיילו, לאחר שהתובעים הזמינו את
9 המשטרת להוציאו מהמספרה שבבועלותם.
10 בנוסף, נתבע 1 כינה את התובעים ביום 7.5.12 בעמוד הפיסבוק שלו: "**צמד נוכלים**",
11 "**סמרטוטי רצפה**", וכן הוסיף "**שכל מי שמסתפר שם יכיר וידע איפה הוא משאיר את**
12 **הכסף שלו ויתר חמור מזה באיזה ידיים** הוא שם את ראשו".
13 יש לציין, כי לנتابעים יש לפחות חברים ברשות הפיסבוק; לנتابע 2 מעל ל-1,000 חברים,
14 ולנתבע 1 ישם 4,850 חברים. אמנם, לא הוכח כי כל החברים אכן קראו את הפרסומים,
15 אולם גם אם רק חלק מן החברים קראו את הדברים, הרי שאתום קוראים יכול לשטרף את
16 חברים בדברים, וכן הלאה. בהקשר זה ניתן, כי הנתבע 2 ביקש מהחוקרים לשטרף כמה
17 שיטור חברים בדברים. ועוד ניתן, כי 20 חברים של הנתבע 2 שיתפו את חברותם והתקבלו
18 כ-17 תגודות.
19
- 20 בפתח הדברים, אנו קובעים כי הכוינויים בהם כינו הנتابעים את התובעים מוחווים לשון
21 הרע.
22 אין ספק כי בעת שהנתבע 1 כינה את התובעים "**צמד נוכלים**" ו-"**סמרטוטי רצפה**", עסקין
23 בכינויים המהווים לשון הרע, אשר הם משפילים את הנتابעים בענייני הבריות, מbezים
24 אותם, ועשיהם אותם מטרחה לעג.
25 גם הקריאות מצד הנتابעים להחרים את המספירה שבבועלות התובעים מוחווות לשון הרע,
26 ובפרט מאחר וקריאות אלה היו שלבות באמירות קשות ביחס לתובעים, אמירות
27 המתיחסות לעיסוקם בספרים, למהימנותם שלם ולירושם.
28
- 29 בנוסף לאמר לעיל, עולה כי לנتابעים לא קמה הגנת אמת הפרסום, במובן **סעיף 14** לחוק.
30 ראשית, הנتابעים טענו כי התובעים חייבים להם שכר עבודה. והנה, מסתבר כי לא הוכח
31 שבני הצדדים היו קיימים וחשי עובד מעבי, באשר הנتابעים מעולם לא עבדו במספרת
32 "**צנורה**", כלפי הפני את הקריאה להרכט.
33 אמנם, לטענת הנتابעים, הם עבדו במועדון "ריברו" ולא קיבלו את מלאו שכרם, אולם אין
34 בכך כדי להצדיק את הטענות שהעלו כלפי מספרת "**צנורה**" או כלפי התובעים בספרים.

בית דין אזרוי לעובדה בבאר-שבע - בשבתו באילת

סע''ש 23983-05-12

12 יוני 2014

1 התובעים טענו כי לא הם העסיקו את הנتابעים במועדון, אלא שהיתה זו חברה שהפעילה
2 את המועדון בו עבדו הנتابעים. התובעים אמנס היו בעלי מניות באותה חברה, ואולם אין
3 בכך כדי להוכיח העלאת טענות כלפים בכל הנוגע לשכר עובדים במועדון. הנتابעים לא
4 הפריכו טענות אלה.

5 בהקשר זה נצין, כי לא הולו על ידי הנتابעים טענות המצדיקות הרמת מסך באופן שיקים
6 עלית תביעה אישית נגד התובעים, וממילא לא באופן שיצדיק העלאת טענות נגד
7 התובעים.

8 שנית, גם טענות הנتابעים ביחס לשכרabajutsם במועדון טרם נידונו במועד הרלוונטי
9 לפרסום, מאחר והוא הם טרם הגישו תביעות לבית הדין לעובדה בנושא. הנتابעים הגיעו
10 תביעות כאלה לבית הדין לעובדה לבסוף, וזאת לאחר הגשת התביעה דן, והתרשםו כי הם
11 עשו כן בעקבות הגשת התביעה דן.

12 הנה כי כן, טענות הנتابעים התבוססו על כך שלגירסתם לא שולם להם שכרים במועדון, שלא
13 הוכח כי הופעל על ידי התובעים, ובעת שהם השמיכו את התובעים לא היו כל תביעות שהם
14 הגיעו בנושא.

15 לפיכך, לא יכולו הנتابעים לטען דבר נגד התובעים באותו שלב בכל הנוגע לתשלומים שכרים,
16 הן מכיוון שלא הוכח כי התובעים היו מעסיקיהם, והן מכיוון שהטענות לא נתרero נכוון
17 לאותו שלב.

18 בהקשר זה נצין, כי בפסק דין זה אין מושום קביעת מסמכות בחלוקת נשוא התביעה
19 שהגישו הנتابעים דן לתשלומים שכרים. ועוד יצוין, כי התביעה שהגיש הנتابע 2 נדחתה לאור
20 הסכמת הצדדים, ואילו התביעה שהגיש הנتابע 1 עודנה מתנהלת. אמנס, בית הדין יכול
21 לקבוע במסגרת התביעה שעודנה מתנהלת כי על התובעים דן לשלים כספים לנتابע 1 דן,
22 אולם זאת רק אם בית הדין יקבע כי יש מקום לכך לאור המשכת העובדתית שתיקבע.

23 מאחר וקבעו כי הדבר שפורסם לא היה בגדר אמת, ממילא אין מקום לבדוק אם היה
24 בפרסום עניין ציבורי, מאחר וסקין בשני תנאים מצטברים לשם הקמת ההגנה המועוגנת
25 בסעיף 14 לחוק. למורות זאת, גם לגוף העניין לא עולה כי היה בפרסום עניין ציבורי.
26

27 בהקשר זה נקבע בפסק דין כמפורט להלן:

28 "100. תנאי נוסף לתחולתה של הגנת אמת הפרסום הינו כי הפרסום עוסק בנושא אשר יש בו
29 עניין ציבורי". תנאי זה משקף את התפיסה כי "חשיבותו של חופש הביטוי גוברת מוקם שמדובר
30 בו בהבעת דעתם בעניינים ציבוריים ובנוגע לאישים הנושאים לפקדים ציבוריים"
31 ...
32

33 101. בכלל, עניין ציבורי הוא "עניין שידועתו ברבים וلونתית להגשות מטרת ציבורית או שיש
34 לציבור תועלת בידיעה לגביו – אם לצורך גיבוש דעתם בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות
35

בית דין אזרוי לעובדה בבאר-שבע - בשבתו באילת

סע''ש 23983-05-12

12 יוני 2014

1 חיו" ... "ככל שהפרטים נוגעים ומשפיעים יותר על אנשים אחרים, כך קטנה הזכות למנוע את
2 הפרסום" (שנחר, בעמ' 228-227). ...
3

4 105. לצורך קביעת קיומו של "ענין ציבורי", לצורך סעיף 14, אין החוק דורש כי מושא הפרסום
5 יהיה בהכרח איש ציבור או דמות ציבורית. האינטרס שמאחורי הגנת אמת הפרסום – הרצון
6 לאפשר שיח חופשי ופתוח בנושאים שיש בהם חשיבות או עניין ציבורי – עומד על רגלו שלו, גם
7 כאשר עסק הפרסום באדם פרטי שנקלע אל תוך נסיבות המשפות עניין ציבורי. אכן, נטייתו של
8 בית המשפט לסתור פירושם בכזה שיש בו "ענין ציבורי" תגבר מוקם בו מתיחס הפרסום לדמות
9 ציבורית (ענין בן גביר, בפסק 21 לפסק דיני, ענין ונתורה, בעמ' 826). עובדת היהותו של הנגע
10 דמות ציבורית הילא אחת הנسبות שלalon ייבנו הביטוי הפוגע. אין זו נסיבה שבלעדיה אין".
11

12 ראה: ע"א 751/10 פלוני – דיין ואח' (מיום 8.2.12, פסק דיןו של המשנה לשיאה,
13 כבוד השופט אליעזר ריבלין).

14 במקורה דין, התובעים אינם אנשי ציבור או דמות ציבוריות. למורת זאת, לו היה מאחורי
15 הפרסום ענין החשוב להגשה מטרה ציבורית, די היה בכך.
16 דא עקא, כל שהוא מדבר בו היה בגין טענה של הנتابעים כי הם לא קיבלו את שכרם.
17 טענה שכזו יש לפטור בדרכים שהדין מקנה, ולא באמצעות פרisosים ממשיכים וקריאות
18 להחרומות של בתיהם.
19

20 בהקשר זה אין לקבל את טעתה הנتابעים, לפייה היה בפרסום ענין ציבורי עברו קhalb
21 הלוקחות של התובעים. הפרסום היה פרוסם ממשיכי, תוך שהנתבעים מכנים את התובעים
22 "ונכלים", ואין בכך משום מסירת מידע לקhalb הלוקחות של המספרה. אין לקבל את טעתה
23 הנتابעים כי מדובר בשירות לציבור, באשר אין זה נהיר כיצד הנتابעים משרותים את
24 הציבור בעת שהם מכפישים את התובעים, מכנים אותם "ונכלים", וקוראים להחרום את
25 המספרה שבבועלותם, וזאת עד בטרם נתבררו טענותיהם.
26

27 בנוסף לדבר לעיל, גם לא עומדת לנtabעים הגנת תום הלב המuongנת בסעיף 15 לחוק, וזאת
28 לאור האמור בסעיף 16(ב)(1) לחוק, הקובל באילישנא:
29

30 16.(א) הוכיה הנאשס או הנtabע שעשה את הפרסום באחת הנسبות האמורiot
31 בסעיף 15 ושהפרסום לא חריג מתחום הסבוי באופן נסיבות, חוקה עליי
32 שעשה את הפרסום בתום לב.
33 (ב) חוקה על הנאשס או הנtabע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים
34 בפרסום אחת מלאה:
35 (1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיותו;
36 (2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסוםamusים סבירים
37 להיווכח אם אמת הוא אם לא;
38 (3) הוא נקבע על ידי הפרסום לפניו במידה ודלה משתייה סבירה להגנת הערבים המונגים
39 על-ידי סעיף 15.".
40

בית דין אזרוי לעבודה בבאר-שבע - בשבתו באילת

סע''ש 23983-05-12

12 יוני 2014

1 ראשיית, הנتابעים ידעו היטב שהם לא הועסקו על ידי התובעים, אלא על ידי חברה
2 שהפעילה את המועדון. וגם אם רצוי הנتابעים להוכיח כי מאחורי הקלעים היו אלה
3 התובעים שהפעילו את המועדון, היה ברור להם כי יש לעשות זאת באמצעות הילך משפטי,
4 כדי שעשו לבסוף בהגשים תביעות בית הדין לעבודה, אם כי עשו זאת רק לאחר הגשת
5 התביעה דין נגדם.
6 לפיכך, בהתאם לסעיף 16(ב)(1) לחוק, קמה חזקה כי הנتابעים עשו את הפרטום שלא בתום
7 לב, מאחר ו"הדבר שפורסם לא היהאמת והוא לא האמין באמיותו".
8

9 שנית, גם לו היו התובעים מעסיקיהם של הנتابעים, אזי הפרטום דין חריג מתחום הסביר
10 באופן נסיבות. ומעבר לכך; עולה כי הנتابעים הטענו לפגוע בתובעים במידה גודלה מזו
11 שהייתה סבירה בנסיבות העניין.
12 למעשה, כי הנتابעים הפעילו לחץ על התובעים, וזאת באמצעות ההשמעות והזאתת
13 לשון הרע, וזאת במטרה לאלו את התובעים לשלם להם שכר עבור עבודתם במועדון, הגם
14 שהנתבעים ידעו כי לא חלה על התובעים כל חובה כזו, וזאת מאוחר וטרם הוגשו תביעות
15 בנושא, וממילא בית הדין לעבודה לא קבע כך נכון לאותו מועד.
16

17 בהקשר להגנת תום הלב, נעיר להלן מספר העורות אשר נוגעות גם למatters עולות לשון הרע.
18 הנتابעים עבדו במועדון, ולගירסתם לא שולם להם מלא שכרם. הנتابעים ידעו כי מבחינה
19 רשמית התובעים אינם אלה שהעסיקו אותם במועדון, ובנוסף הם ידעו כי התובעים הם
20 בעלי מנויות בחברה שהפעילה את המועדון. לפיכך, אסור היה לנتابעים לטעון כי התובעים
21 לא שילמו את שכרם, מבלי שבית הדין לעבודה קבע כך.
22 מכך וחומר, שאסור היה לנتابעים לטעון כי התובעים הינם נוכלים. בגין כל וחוואר,
23 שאסור היה לנتابעים לקרוא להחרמת המספרה שבבעלות התובעים.
24

25 לא נעשה מלאכתנו קללה, ולא נסתפק בקביעות באשר לפעולות שאסור היה לנتابעים
26 לעשות, אלא נוסיף קביעות מוחות ביחס לפעולות בהן יכולו הנتابעים לנוקוט.
27 ראשית, הנتابעים יכולים לבדוק על ידי קבלת יעוץ משפטי איזה טענות הם יכולים להשערות
28 כלפי התובעים, אם בכלל. יעוץ שכזה הם יכולים לקבל לא רק מעורך דין, אלא גם מגופים כמו
29 הסטודיות העובדים.

30 שנית, הנتابעים יכולים לפנות אל התובעים בדרישה רשמית ומסודרת, כמו על ידי מכתב
31 התראה, על מנת לקבל תשובה מסוימת או להחליט על המשך צעדיהם.
32 ומצעד אחרון, ככל שלא הועלו הפניות לתובעים, יכולים הנتابעים להגיש תביעה לבית הדין
33 לעבודה, ובמסגרתה להסביר מדויק מקום לחובם של התובעים.
34 לאחר שהتبיעה הייתה נידונה וmonicratת בבית הדין לעבודה, יכולים הנتابעים לפרסם את פסק
35 הדין, ואם פסק הדין לא יהיה מכובד יכולים הם לפרסם גם עובדה זו.

בית דין אזרוי לעובדה בבאר-שבע - בשבתו באילת

סע''ש 23983-05-12

12 יוני 2014

1 במקביל להגשת תביעה בבית הדין לעובדה, יכולו הנתבעים לפרסום את העובדה שהגישו
2 תביעה זו, וכי הם ממתיינים להכרעת בית הדין. באותו פרסום ניתן היה גם לפרט את
3 הטענות אשר פורטו בכתב התביעה.
4

5 בכל האמור לעיל אין כדי למנוע פרסום טענות של עובד הסבור ששכרו לא שולם לו, אלא
6 שהדברים צריכים להישגו בתום לב ובמידה הסבירה. לית מאן דפיג', כי הנתבעים דין
7 השמיצו את התובעים והוציאו לשון הרע ביחס אליהם, מאחר וטענו ופרשו כי התובעים
8 הם נוכלים, וזאת עוד לפני נקבעו בהחלטם נגדים, ומילא לפני כן פסק דין המכריע
9 ביחס לטענותיהם.

10 לכל האמור לעיל יש להוסיף, כי הנתבע 2 לא פעל למחוק את הפרסום הפוגעני במועד אשר
11 חוויב לעשות כן ע"י בית משפט השלום, וגם בכך יש כדי ללמוד אוזות חוסר תום הלב מצד זו.
12 בית משפט השלום נתן ביום 4.6.12 החלטה בנושא, וזאת לאור התcheinות הנתבע 2 לעשות
13 כן; והנה, למורת כל זאת, הנתבע 2 לא הסיר את הפרסום הפוגעני באותו יום, אלא רק
14 מספר ימים לאחר מכן. בכך יש להסביר את העובדה שכבר במועד מתן ההחלטה בבית
15 משפט השלום היה הפרסום הפוגעני קיים מזה חדש ימים.
16

17 בכל האמור לעיל יש כדי לזכות תוכן בתוך המונח "תומם לב", וזאת בהתאם דין.
18 .15. בהקשר זה נפנה אל הדברים שככבר אלעד פلد בספרו:
19

20 **"זכותו של הפרט היא שלא יאמרו עליו דברים פוגעים ללא הצדקה מספקת."**
21

22 ראה: אלעד פلد, **צווי עשה בדין לשון הרע**, הוצאה נבו, מהדורות תשע"ב, עמ' 37.

23 .16. הנתבעים הפנו אל הדברים שנקבעו בבית המשפט העליון בפסקת רמי מор, שם נקבע בהאי
24 לישנא:
25

26 **"בשם שלא כל קריית גנאי ברחובה של עיר מקימה עילית תביעה, אך אף לא כל פרסום**
27 **מגנה ומוגנה באינטרנט, מהוות עילה. רבות מן התగיות באינטרנט הן דברי הבל ברמה**
28 **ירודה, שככל בר דעת מבין כי אין לייחס להן כל משקל, וערוך 'העולתי' הוא בהתאם."**
29

30 ראה: רע"א 07/4447 מ/or – ברק אי.טי.סי (1995) החברה לשירותי בזק בינלאומי בע"מ
31 (מיום 25.3.10), פיסקה סי לפסק דין של כבוד השופט אליקים רובינשטיין.
32
33
34
35

בית דין אזרוי לעובדה בbara-שבע - בשבתו באילת

סע''ש 23983-05-12

12 יוני 2014

1   דא עקה, הנسبות דין שונות.
2   ראשית, במקרה דין אין עסקן בתגובה (טוקבקים), אלא בפוסט שפורסם בדף פיסבוק.
3   שנייה, אין לומר על הדברים שפרסמו הנטבעים כי כל בר דעת מבין שאין ליחס להם משקל.
4   הדברים היו קשים וחרוריים, והם פורטו לפרטי פרטים. ואכן, הדברים זכו לתגובה נלהבות
5   בפייסבוק, תגובה אשר העידו כי הקוראים מאמינים לדברים ומשתפים פעולה באשר
6   להחרמת המספירה.
7   קורא אחד כתב כי "זע לך שבעיר של הדר השרון יכיר את הסיפור ולא יתקרבו למקום",
8   קורא אחר כתב "אל דאגה... גם אני לא אatkrob לשם", קורא שלישי כתב כי "פרנסת לא
9   תהיה להם", קורא רביעי הוסיף "אל תדא, נפץ את זה מהר!" ועוד.
10   והנתבע, לאחר שקרה את הדברים, כתב כי הדברים ריגשו אותו מאד, וביקש מהחברים
11   להמשיך ולשთף אחרים.
12   למקרה כל אלה, נהיר כי הקוראים התייחסו במלוא הרצינות לדברים שפורסםו הנטבעים
13   ואף שיתפו פעולה איתם.

14
15   מאוון סיבות לא ניתן לקבל את טענת הנטבעים, לפיו כל קורא ידע כי הפריטים נעשו על
16   רקע של רוגז וכעס. אין עסקין בדברים שהנטבעים פלו בעדינה דרייחה, אלא בפרסומים
17   כתבאים, אשר נכתבו באופן שוטף ועקבי, תוך התכתבות עם הקוראים, ותוך עידוד
18   הקוראים להמשיך להפיץ את הדברים.
19

20   בקשר זה נפנה שוב אל פסק דיןו של בית המשפט העליון בפסקת דין, שם נקבע כמפורט
21   להלן (ההדגשות הוספו):

22   "84. כאשר פונה בית המשפט לבודק האם פרסום מסוים כולל בחובו לשון הרע עליו לבחון את
23   הפרסום בכללותו. משמעו הפרסום נבחנת לא רק על סמך המיללים המדוייקים שהונחו בתמיש
24   הפרסום, אלא גם אל מול הנסיבות החיצונית הסובבות את הפרסום (ע"א 723/74 הוצאה עתון
25   "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא(2) (1977) (להלן: עניין ע"א
26   חברת החשמל); ע"א 5653/98 פולס נ' חלו, פ"דנה(5) (2001) 876-874, 865 Damo v. Damon : 520 F.3d 98 105-06 (1st Cir. 2008).
27   "המובן הטבעי והרגיל של המילים יימצא לעיתים במובן המילולי פשוטו ועתים במשמעות מובן
28   השורות. אל המובן הטבעי והרגיל של מילים אין להגע תוקן בידוח וניתוקן מהקשרן אלא נחפה
29   הוא, יש לאותן על רקע הכללי בו הובאו ותקשר הדברים בפרסום" (ע"א חברת החשמל, בעמ'
30   ". (300)).

31   ראה: פסקת דין, שם (פסקה 84 לפסק דיןו של המשנה לנשיאה, כבוד השופט אליעזר
32   ריבליין).

33
34   ב מקרה דין, כפי שפורט לעיל, אם נבחן את הפרסום בכללותו, אל מול הנסיבות החיצונית
35   הסובבות, ניוכח לדעת כי אין מדובר בפליטת קולמוס כזו או אחרת; אלא במאגר של

בית דין אזורי לעבודה בבאר-שבע - בשבתו באילת

סע''ש 23983-05-12

12 יוני 2014

1   דברים שנכתבו במועדים שונים, ואשר מצטרפים זה לזה וمبיאים יחד למסקנה אחת
2   ברורה, לפיה עסקינו בלשון הרע.

3
4   ומאותן סיבות, אין לקבל את הטענה כי מדובר ב"פרט לוויי שאין בו פגיעה של ממש"
5   במובן סעיף 14 לחוק.

6
7   בהמשך לאמור לעיל, טענו הנتابים אמרות ביחס לרשת האינטראנט ולסגנון הכתיבה
8   בפייסבוק, שהוא וולגרי ובודה לדבריהם.
9   אין לקבל טענות אלה. האינטראנט הוא אכן "כיכר העיר" החדשה, כדברי כבוד השופט
10   ריבלין בפרשת רמי מור דלעיל. וכשם שאדם שיימוד בכיכר העיר יוציא לשון הרע על אדם
11   אחר ישא בתוצאות, כך גם של אדם המפרסם דברים ברשות הפיסבוק.
12   הפייסבוק הנה רשות חברתית שהוקמה בשנת 2004, וזה מכבר הפה לרשות החברתית
13   הגדולה והפעילה ביותר בעולם. לאור זאת, לא ניתן להתייחס בביטול לדברים המפרסמים
14   ברשות הפיסבוק, ולעתים נהפוך הוא; הדברים המפרסמים שם עוברים במהירות לעוד
15   ועוד אנשים, אשר גם הם מעבירים אותם לעוד ועוד אנשים, וכן הלאה.
16   אין להתייר מצב בושמו הטוב של אדם יאביד מערכו אך ורק בשל סגנון כתיבה של דברים
17   ברשות חברתית כזו או אחרת. זכותו של אדם לשם טוב הינה ערך חשוב ואף עלין, אשר אינו
18   נסוג מפני סגנון כתיבה כזו או אחר.

19
20   אכן, לעיתים מדובר בסגנון דיבור מסוים, שאין לייחס לו משמעות גדולה, וכי שכטב כבוד
21   השופט ריבלין בפרשת דין:

22
23   "81. הולגריות של האחד היא לעתים הליריקה של الآخر") Cohen v. California, 403 U.S. (1971)
24   15)). איש וסגנווין, איש איש וטעמו, איש איש ויכולת הביטוי שלו."

25
26   ראיה: שם, פיסקה 81.

27
28   דא עקא, הגבול של הדברים הינו כשהפרסום פוגע בכבודו ובשמו הטוב של אדם אחר, עד
29   כדי השפה וביוזי.

30   ועל כך כתוב שם כבוד השופט ריבליין את הדברים הבאים (ההדגשות הוספה):

31
32   "74. אולם ההגנה על חופש הביטוי אינה מוחלטת. הפרשנות המרחיבה באשר להיקפו של
33   חופש הביטוי אינה מחייבת בניו בין זכויות ואינטרסים אחרים, אלא אך מאפשרת איוין
34   בזה (פרשת ש.ין. הנ"ל):
35   "חופש איי פירושו הפקמות. בכך בכלל, וכך ביחס לחופש להטבתא. הזועה המילולית המשתלבת
36   בוואת לעתים לא פחותה מן הזועה הפיזית, וכשם שהחופש להניר את האחרון את האחרון מוגבל על-ידי קצפת
37   אפו של הזולת, כך גם החופש לשגר את הראונה מוגבל על-ידי בבונו של האתב" (ענין
38   הרציוקוביין, בעמ' 573...)

בית דין אזרוי לעובדה בbara-שבע - בשבתו באילת

סע''ש 23983-05-12

12 יוני 2014

1 היקף ההגנה על הביטוי הוא איפוא פועל וצא של ערבים נוספים והוא משתנה בהתאם לנסיבות
2 המקרה ולאופיו של הביטוי (ענין בן גבר הניל). כך, יש לאון בין חירות הביטוי לבין הזכות לשם
3 טוב.

4 ...
5 הזכות לשם טוב כוללת בחוות ערך מקיין של הגנה על הכבוד האישית, הגאותה האישית וההכרה
6 האישית בין בני האדם (ענין אבנרי; שנהר בעמ' 20). היא משתרעת על יחס הכבוד וההערכה
7 שלהם זכאי אדם מן הסביבים אותו. אולם, "חופש הביטוי אינו חופש הביטוי, והזכות להשמע"
8 אינה הזכות להשפיל" (ענין בן גבר, בפסק' 14 לפסק דין).

9 ראה: שם, פיסකאות 74-75 לפסק דין של כבוד השופט אליעזר ריבלין.

10 בחקר זה, נפנה אל המונח "הלבנת פנים", אשר ביהדות מגדר עלבון או השפה של
11 הזולת. על הלבנת פנים אמרו חז"ל כי "讴ח לו לאדם שיפיל עצמו לבשן האש ואל ילביין
12 פני חברו ברבים", וגם "כל המלבין פני חברו ברבים כאילו שופך דמים".
13 באותו קשר, דין התלמוד בהתנגדותה של תמר, המתוארת בספר בראשית. תמר נמנעה
14 מלומר שחכמיה יהודה הוא זה שעיבר אותה, ותוצאת שתיקתה זו כמעט הובילה למותה.
15 מכאן מסיק רבינו יוחנן המביא את דברי רב שמעון בר יוחאי כי "讴ח לו לאדם שיפיל עצמו
16 לבשן האש ואל ילביין פני חברו ברבים" (מסכת סוטה דף י').
17 מסקנה זו עומדת בקנה אחד עם תפיסתם של חז"ל שהלבנת פנים בפרהסיה דומה להריגה.

18 אל מול עקרונות ותיקים ונעלים אלה, שהורתם מקידמת דנא, אין לקבל טענה לפיה מתגמד
19 המשמעות של שמו הטוב של אדם עקב סגנון כתיבה ברשות חברותנית.

20 הנتابעים טענו כי הפרisos שעשו מוגן מכוח סעיף 15 (2) לחוק, הקובל בהם ליישנא:

21 "(2) היחסים שבין האדם שאליו הונגה המשפט הטילו עליו חובה
22 חוקית, מוסדית או חבורתית לעשיית אותו פרוסום;"

23 אין לקבל טענה זו. לא חלה כל חובה על הנتابעים לעשות פרisos זה במסגרת היחסים בין
24 לבין חברותם לרשות הפיסבוק. יותר לכך; חל איסור על הנتابעים לכנות את התובעים
25 "noclîm" ולהאשים אותם בהאשמות שונות בטרם נפק בבית הדין לעבודה כי טענותיהם
26 נכונות. נuir כי גם לאחר מתן פסק דין כזה, ספק גדול אם יכולו הנتابעים לכנות את
27 התובעים "noclîm", אך אין זה המקרה שלפנינו, וכן לא נכבר מילים בנושא.

28 מאותה סיבה אין לקבל את טענת הנتابעים, לפיה הפרisos מוגן מכוח סעיף 15 (3) לחוק,
29 שלשונו כדלקמן:

30 "(3) המשפט העשה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנאשם או הנtabע, של
31 האדם שאליו הונגה המשפט או של מי שהוא אדם מעוני בו עניין אישי כשר;"

בית דין אזרוי לעובדה בבאר-שבע - בשבתו באילת

סע''ש 23983-05-12

12 יוני 2014

- 1 הנتابעים גם טענו כי הפרטום מוגן מכוח סעיף 15(8) לחוק, הדן במקרה שבו "הפרטום לא
2 נעשה אלא כדי לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכאן". הנتابעים הוסיפו כי
3 הדברים מתייחסים לכך שהנתבעים הביאו למעצר שווה של נתבע 2 בפני אנשים רבים.
4
5 אין לקבל טענה זו.
6 נכון הוא כי במקרים מסוימים אדם הגורם למעצר שווה של אחר בפרחסיה יכול להחשב
7 כמי שהוציא לשון הרע. אך, במקרה דין לא הוכח הדבר ומילא לא נקבע. מן הדברים
8 שהובאו בפני בית הדין, עולה דוקא שנתבע 2 סירב לעזוב את המסתירה וכיינה את הנتابעים
9 "אנבים", ועל פניו זכותם הייתה להעذر במשטרת כדי להביא לכך שייעזוב את המסתירה
10 השicketתיהם.
11
12 מכל האמור לעיל עולה, כי יש לקבל את התביעה, וכן קובעים כי הדברים שפרסמו
13 הנتابעים נגד התובעים מהווים לשון הרע, ואינם חוסים תחת ההגנות המוגנות בחוק.
14 לאור זאת, זכאים התובעים לפיצוי מתאים.
15
16 באשר לוגבה הפיזי לו זכאים התובעים, לקחנו בחשבון כי התובעים לא הוכחו שנגרם
17 לחם נזק ממשוני.
18 כמו כן, הפרטומים שבוצעו על ידי הנتابעים בראש פיסבוק נמחקו על ידם לבסוף, הגם
19 שהדבר נעשה באיחור. נתבע 1 מחק את פרסומיו ביום 10.5.12, ואילו נתבע 2 עשה כן
20 מאוחר יותר, ביום 9.6.12, לאחר שניתנה החלטת בית משפט השלום בנושא.
21
22 יש לציין עוד, כי תובע 1 לא הגיע תצהיר וכן לא התיעצ'ב לישיבת ההוכחות. למורת זאת,
23 הדבר לא השפיע על קביעותינו כמפורט לעיל, להיות והעובדות לא היו שונות במחלוקת.
24 מאותה סיבה אין להעניק משקל רב לעובדה שנתבע 2 לא נחקר על תצהיריו. גם כאן יש
25 לקבוע כי העבדות ממילא לא היו שונות במחלוקת.
26
27 לאור כל האמור לעיל, אנו קובעים כי הנتابעים ישלמו לתובעים פיצוי בגין הוצאה לשון הרע
28 וזאת כמפורט להלן:
29
30 **הנתבע 1 ישלם לתובע 1 סך של 5,000 ₪, ולתובע 2 סך של 5,000 ₪, והכל תוך 30 ימים**
31 **מיום הממצאת פסק הדין.**
32
33 **הנתבע 2 ישלם לתובע 1 סך של 3,000 ₪, ולתובע 2 סך של 3,000 ₪, והכל תוך 30 ימים**
34 **מיום הממצאת פסק הדין.**
35

בית דין אזרוי לעובדה בבאר-שבע - בשבתו באילת

סע''ש 23983-05-12

12 יוני 2014

במסגרת סיכוןיהם, זנוחו התובעים את דרישתם להחנולות מצד התובעים, ולפיכך אין
להדרש לسعد זה.
כמו כן, במסגרת סעיף 29.3.1 לכתב התביעה נתבע סעד צופה פni עתיד, אשר אף הוא נזנה
בסיכון התובעים, ולפיכך לא נידרש גם לسعد זה.
לאור הסקום אותו פסקנו, המהווה כ- 10% מסכום התביעה, ובשים לב כי התובע 1 לא
התיעצב לדין ולא הגיע תצהיר מטעמו, הננו קובעים כי כל צד ישא בהוצאותיו.
זכות ערעור לבית הדין הארץ תוך 30 ימים מיום המצתת פסק הדין.

ניתן היום, י"ד סיון תשע"ד, (12 יוני 2014), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

מר דניאל שגיא
נסיג ציבור (מעבדים)

יוסף יוספי
שופט

גב' אורטל חי
נציג ציבור (עבדים)

15
16